

Γιατί με σκοτώνεις; (Μητροπολίτης Βρυούλων Παντελεήμων)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

«Βασική προϋπόθεση για να αποφευχθεί μια έκτρωση είναι η πίστη των γονέων, ότι ο Θεός δεν θα τους αφήσει αβοήθητους και να έχουν απόλυτη εμπιστοσύνη σε Αυτόν. Ασφαλώς, δε αγνοεί η Εκκλησία, τα πιεστικά προβλήματα που οδηγούν κάποιες γυναίκες στην έκτρωση. Είναι όμως τραγικό η ελευθερία της επιλογής, να τοποθετείται πάνω από την αξία της ζωής του εμβρύου. Ασφαλώς στη θέση του κατηγορουμένου για μια έκτρωση δεν είναι μόνον η γυναίκα, αλλά και όλοι οι συντελέσαντες σ' αυτήν.

Με αφορμή την όξυνση του δημογραφικού προβλήματος της χώρας , είς το οποίο μεγάλο μέρος ευθύνης έχει ο νόμος που αποποινικοποιεί τις αμβλώσεις (εκτρώσεις)και κατοχυρώνει νομικά το δικαίωμα της δολοφονίας των αγέννητων παιδιών,από ανθρώπους που δεν αγαπούν την πατρίδα και ας κάθονται σε οποιαδήποτε δημόσια έδρανα ,θα ήθελα να εκθέσω τις θέσεις της Εκκλησίας σχετικά με το τι είναι το έμβρυο.

Δεν θα ασχοληθώ με το τι λέει η Βιοηθική για τα έμβρυα πριν γεννηθούν, ή αφού γεννηθούν,γιατί το έμβρυο, ούτε άμορφη μάζα κυττάρων είναι, ούτε «δυνάμι άνθρωπος».

Για την Εκκλησία,το έμβρυο, από την ώρα της συλλήψεως (ένωση δύο γεννητικών κυττάρων) είναι πλήρης ψυχοσωματική οντότητα, άνθρωπος, πρόσωπον, «εξ άκρας συλλήψεως».

Τι μας λέγει η Εορτή του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου (25 Μαρτίου) , η σύλληψη του Ιωάννη του Προδρόμου (26 Σεπτεμβρίου) και η σύλληψη της Θεοτόκου (9 Δεκεμβρίου) ;

Πόσον υπέροχα συνηγορεί υπέρ της θέσεως της Εκκλησίας για το έμβρυο,η εικόνα σε τοιχογραφία στον Ιερό Ναό του Τιμίου Σταυρού στο Παλέντρι Λεμεσού στην Κύπρο,που παριστά, την επίσκεψη της Παναγίας που κυοφορούσε τον Κύριο,στην εξαδέλφη της Ελισσάβετ, που και αυτή κυοφορούσε τον Ιωάννη.

Ο Ιωάννης «εσκίρτησε» είς την κοιλία της Ελισσάβετ, όταν την ησπάσθει η Παναγία.

Το έμβρυο είναι άνθρωπος, που με την πάροδο των ημερών αποκτά μορφή, λογική, βούληση και όσο προχωρεί η βιολογική του ολοκλήρωση, τόσο φανερώνονται και οι λειτουργίες της ψυχής.

Το έμβρυο είναι άνθρωπος , που ενώ βρίσκεται στο πρώτο στάδιο της βιολογικής του ανάπτυξης, έχει το θεμελιώδες δικαίωμα για ζωή.

Η έκτρωση είναι καθαρή βρεφοκτονία, όσο κι αν ενοχλεί τους υπεύθυνους, ο χαρακτηρισμός αυτός.

Η ζωή του εμβρύου, είναι καρδιακή από τη στιγμή της συλλήψεως.

Η Εκκλησία βλέπει τον άνθρωπο ως «κατ' εικόνα Θεού» «εξ άκρας συλλήψεως».

Ο Αγ. Ιωάννης ο Δαμασκηνός τονίζει: «άμα δε το σώμα και η ψυχή πέπλασται ού το

μεν πρότερον, το δε ύστερον».

Οι Πατέρες της Εκκλησίας, δεν συνδέουν την ψυχή του εμβρύου με το σώμα της μητέρας.

Το έμβρυο είναι μια καινούρια ζωή. Η θανάτωση του παιδιού της κυήσεως, με τη διαδικασία της αμβλώσεως, δεν είναι απλός φόνος αλλά ο εγκληματικότερος και ο πλέον κτηνώδης (σκληρός ο χαρακτηρισμός).

Είναι φόνος, γιατί το θύμα είναι ανυπεράσπιστο και στερείται του δικαιώματος της υπερασπίσεως, συνηγόρου.

Είναι φόνος, γιατί το έμβρυο, όλως παραδόξως θα έλεγα, κατανοεί τον εχθρό που έρχεται και συσπειρώνεται στην άκρη του σάκου της κυοφορίας της μητέρας του, για να σωθεί.

Είναι φόνος η έκτρωση και όχι χάδι στοργής, η επέμβαση, που με εργαλεία κατασφάζει ζωντανό άνθρωπο, παιδί που είναι το ζωντανό έμβρυο.

Όταν κόβει το χέρι και το πόδι του εμβρύου, όταν σπάει και πολτοποιεί ο ιατρός το κεφάλι του εμβρύου, τι λέτε δεν πρόκειται για φόνο; Φόνος εκ προμελέτης, με πολλούς φυσικούς και ηθικούς αυτουργούς! Φόνος που γίνεται χωρίς φόβο και η κοινωνία τον δέχεται χωρίς πόνο!

Ανατρέξτε στο διαδίκτυο και δείτε βίντεο που δείχνουν εκτρώσεις.

Η Εκκλησία εξ αρχής αντιμετώπιζε τις εκτρώσεις και τη συνέργεια σε έκτρωση, ως μεγάλη αμαρτία.

Γιατί ο Ιατρός που κάνει εκτρώσεις, ξέχασε τον όρκο που έδωσε στο δάσκαλο του Ιπποκράτη, ότι δεν θα προβαίνει σε εκτρώσεις και έγινε επίορκος; Ο Ιπποκράτης, ξεκάθαρα έλεγε στους μαθητές του, υποψηφίους Ιατρούς: Να μην δώσουν ποτέ «γυναικί πεσσόν φθόριο» (πεσσός σημαίνει όργανο, σημαίνει όμως και τον άνθρωπο που δεν έχει βούληση και είναι υποταγμένος σε επιθυμίες άλλων).

Η θέση αυτή του Ιπποκράτη, δεν δηλώνει καθαρά ότι το έμβρυο για τον Ιπποκράτη είναι πρόσωπο και όχι πράγμα; Δεν είναι απάνθρωπη η κοινωνία, που ενώ δικαιολογημένα καταδικάζει την κακοποίηση ζώων την ίδια ώρα, θυσιάζει ανθρώπινες ζωές, αγέννητες κι ανυπεράσπιστες με τις εκτρώσεις;

Δεν είναι ρατσισμός να μην έχουν δικαίωμα ζωής, τα κυοφορούμενα βρέφη;

Έχουν ή δεν έχουν δικαίωμα στη ζωή όλοι οι άνθρωποι; Εάν ναι, τότε γιατί δεν

έχουν αυτό το δικαίωμα τα έμβρυα, που είναι κι αυτά άνθρωποι;

Όλα τα παιδιά έχουν την ίδια αξία, ή έμβρυα είναι ή νεογέννητα, ή νήπια ή σε οποιαδήποτε άλλη ηλικία.

Διάβασα ένα φανταστικό διάλογο μεταξύ δύο εμβρύων

» Θα ζήσουμε ή δεν θα ζήσουμε κουβέντιαζαν, ενώ άκουγαν φωνές άλλων εμβρύων που θανάτωναν.

«Τι λες μήπως έφθασε και η δική μας ώρα; Εγώ δεν φοβάμαι λέει το ένα έμβρυο. Οι γονείς μου έχουν φόβο Θεού».

» Για τους δικούς μου γονείς δεν είμαι σίγουρος» απαντά το άλλο. Κάτι γνωστοί, φίλοι, συγγενείς, γειτόνισσες ξεσηκώνουν τους γονείς μου : «ριξτο». «Ποιός υποστηρίζει το δικαίωμα μου να ζήσω»; Με συγκλόνησε αυτό που διάβασα, όπως και η μαρτυρία ενός Ιατρού:

Στοίαν Αδασεβίτς γυναικολόγος στη Σερβία. Ομολόγησε δημόσια ότι η έκτρωσις είναι φόνος ενός αγέννητου και ανυπεράσπιστου παιδιού. Όταν έκανε περί τις 48.000 εκτρώσεις δεν εγνώριζε ότι διέπραττε φόνους. Σήμερα γνωρίζω ότι η αμαρτία απέναντι του Θεού είναι μεγάλη. Δεν μπορώ να βγάλω από την σκέψη μου την εικόνα στα 4-5 λεπτά που διαρκεί η έκτρωση το έμβρυο τεμαχισμένο μεταξύ των εργαλείων στο τραπέζι.

Αδερφοί μου,

Βασική προϋπόθεση για να αποφευχθεί μια έκτρωση είναι η πίστη των γονέων, ότι ο Θεός δεν θα τους αφήσει αβοήθητους και να έχουν απόλυτη εμπιστοσύνη σε Αυτόν.

Ασφαλώς, δε αγνοεί η Εκκλησία, τα πιεστικά προβλήματα που οδηγούν κάποιες γυναίκες στην έκτρωση. Είναι όμως τραγικό η ελευθερία της επιλογής, να τοποθετείται πάνω από την αξία της ζωής του εμβρύου.

Ασφαλώς στη θέση του κατηγορουμένου για μια έκτρωση δεν είναι μόνον η γυναίκα, αλλά και όλοι οι συντελέσαντες σ' αυτήν.

Να σταθώ όμως στο κυρίως πρόσωπο τη μητέρα. Στα ολέθρια τραύματα στην ψυχοσωματική της υγεία , τις ενοχές, τις νευρικές διαταραχές, τις τύψεις της συνειδήσεως. Δεν υπάρχει μητέρα που όσα χρόνια και αν έχουν περάσει από τότε που έκανε έκτρωση, να μην σκέφτεται, πώς αυτό το πλασματάκι που σκότωσε, σήμερα θα είχε μεγαλώσει και θα την έκανε ευτυχισμένη. Να αναφερθεί ακόμη και

το γεγονός ότι δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις, που μετά από μία έκτρωση, δεν μπόρεσαν πλέον γυναίκες να τεκνοποιήσουν.

Μία σύντομη ματιά στις στατιστικές:

Σε όλο τον κόσμο θανατώνονται πάνω από 42.000.000 κάθε χρόνο στις εκτρώσεις και αν προσθέσουμε και τα προεμφυτευτικά έμβρυα που καταστρέφονται, υπολογίστε τι αριθμός βγαίνει.

Στην Ελλάδα, πάνω από 250.000 εκτρώσεις το χρόνο. Αγέννητα Ελληνόπουλα. Στις χιλιάδες αυτές, περί τις 40.000 εκτρώσεις, είναι από νέες κοπέλες κάτω των 20 ετών.

Ελλάδα Γεννήσεις περί τις 90.000 το χρόνο.

Ελλάδα θάνατοι περί τις 120.000.

Σε σύνολο 220 χωρών, η Ελλάδα είναι στην 199. Με αυτούς τους υπολογισμούς, πόσο λιγότερος θα είναι ο πλυθησμός της πατρίδας μετά 50 χρόνια; Γύρω στα 2.500.000.

Τρομερό αυτό που ακούστηκε από επίσημα χείλη πριν λίγες μέρες » Το δημογραφικό πρόβλημα της Ελλάδας μπορεί να λυθεί, με την ενσωμάτωση στον Εθνικό κορμό, των μεταναστών» .

Αδελφοί μου•

Ο Θεός μας είναι αγάπη και «τους πάντας θέλει σωθήναι».

Η Μητέρα Εκκλησία με τους λειτουργούς της, δεν κρατά δαμόκλειο σπάθη, ούτε αντιμετωπίζει μαζικά το θέμα των αμβλώσεων.

Κάτω από το επιτραχήλιο του πνευματικού ιερέα, πάντοτε υπολογίζει τις τύψεις, τα δάκρυα, την ειλικρινή μετάνοια και συντριβή της ενόχου, για να αντιμετωπίσει την κάθε περίπτωση με βάση τα όσα οι Ιεροί Κανόνες υπαγορεύουν.

Ο ΒΡΥΟΥΛΩΝ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ.